

Vlucht naar de Toekomst

Nieuwsbulletin van de Stichting behoud Duivensport

Nr.2 – Februari 2026

Van de Redactie	1
Noodkreet van Roy Kranendonk	2
Erik Bos, een mentor vertelt	3
Dion Vuist, een beginner in beeld	5
Duivenmelkerslied	7
Gert van de Boogaard over muizen	9
Peter Soer, donateur in beeld	12
Pigment	14

15	De dierenarts, Harrie Arts
17	Willem Mulder over winterkweek
19	Lange adem – Piet de Vogel
21	De Vliegtippler
24	Tot slot / Nieuws van de SBD

Van de redactie

Beste lezers en lezeressen,

Voor u ligt het tweede nummer van ons nieuwsbulletin *Vlucht naar de Toekomst*. Op het eerste nummer ontvingen wij veel mooie reacties, evenals enkele waardevolle suggesties. Blijf die vooral insturen! We proberen er vrijwel altijd iets mee te doen. De redactie is te bereiken via het contactformulier op onze website.

In dit tweede nummer treft u dertien rubrieken aan. Dat zijn er twee minder dan in het eerste nummer, dat door sommige lezers als wat te vol werd ervaren. Het is echter goed mogelijk dat nummer drie weer uitgebreider zal zijn; dit is mede afhankelijk van de kopij die wij ontvangen. Zo hopen wij dat ieder nummer opnieuw voor elk wat wils biedt.

In de rubriek *Van het net geplukt* vindt u een interview met Roy Kranendonk uit Tuk, naar aanleiding van zijn noodoproep die hij via sociale media en in *Op de Hoogte* deed. In *Een mentor vertelt* stelt deze keer Erik Bos uit Grijskerk zich aan u voor. In *Beginner in beeld* neemt Dion Vuist uit Steggerda ons mee in zijn eerste stappen binnen de duivensport. In *Donateur in beeld* leest u een portret van Peter Soer, die niet zo lang geleden is begonnen aan een nieuw avontuur met zijn bedrijf Duivensportkleding.nl.

In de rubriek *Uit de oude doos* vindt u deze keer een artikel over voormalige leden van postduivenvereniging Nooit Gedacht uit de wijk Borgvliet in Bergen op Zoom en de Vredesduif uit Lepelstraat. In de jaren zeventig namen leden van deze verenigingen samen met het bandje The Tophits een grammofoonplaat op met de titel *Duivenmelkerslied*.

Onze bekende voedingsspecialist Willem Mulder schreef een interessant artikel over winterkweek. Over hetzelfde onderwerp schrijft dierenarts Harry Arts in de rubriek *De dierenarts aan het woord*. Op de column van Henk van Limpt uit het vorige nummer, over zijn ervaringen met duivenhokken, heeft *Gert van den Boogaard* een vervolg geschreven met als onderwerp muizen. In de rubriek *Lange adem* vertelt deze keer Piet de Vogel over zijn ervaringen met het marathonspel. In *Uit de wetenschap* leest u over de resultaten van een onderzoek naar pigment, waaruit blijkt dat donkergekleurde duiven beter bestand zijn tegen vervuilde leefomgevingen.

Daarnaast besteden we in ons bulletin ook aandacht aan andere vliegduivensporten dan de postduivensport. Deze keer richten we de schijnwerpers op de Nederlandse Vliegtippler Club (NVC), met een verhaal over het ontstaan van de Vliegtippler.

Wanneer bij een artikel geen naam van de auteur wordt vermeld, is het betreffende stuk geschreven door de redactie.

De redactie bestaat uit:

- **Hoofdredacteur:** Nico van Veen
- **Redactieleden:** Simon Kuipers en Hans van Veen
- **Eindredacteur:** René Dalmolen

Van het net geplukt

De noodkreet van Roy Kranendonk op YouTube

Op YouTube stuitte ik op een opvallende video van Roy Kranendonk (33) uit Tuk. Sinds 2020 deelt hij via zijn kanaal zijn beleving van de duivensport. In één van zijn laatste video's slaat hij echter een andere toon aan: een noodkreet. Hardop vraagt hij zich af of de duivensport in Nederland nog wel toekomst heeft. De postduivensport bestaat bijna 200 jaar en is sinds 2017 erkend als Immaterieel Cultureel Erfgoed. Erfgoed leeft echter alleen als mensen het doorgeven. En precies daar wringt het zegt Roy.

Roy was als jochie vaak te vinden bij zijn opa, Adrie Kors uit Steenwijkerwold, een bekende naam in duivensportland. Daar werd het zaadje geplant. Van 2018 tot 2020 speelden ze samen, waarna Roy in 2020 op eigen benen ging staan. Met duiven van opa, met adviezen van opa — maar wel op zijn eigen erf en op zijn eigen manier.

In het dagelijks leven werkt Roy als storingsmonteur. De duivensport moet hij naast deze baan ook combineren met een gezin en jonge kinderen. Dat betekent dat niet altijd alle puntjes op de i kunnen worden gezet. Voor Roy is de sport dan ook vooral ontspanning, en hij is realistisch in zijn verwachtingen. Op de dagfond kan hij aardig meekomen, maar op vitesse en midfond moet hij het afleggen tegen de “grote mannen”. Toch bewijst zijn duivin de 708 — die op drie dagfondvluchten uitblonk — dat kwaliteit ook op een klein hok boven komt drijven.

Sinds 2020 plaatst Roy video's op YouTube. Eerst in het Nederlands, later ook in het Engels. Wat begon als een idee om er misschien ooit zijn beroep van te maken, levert nu net genoeg op om zijn hobby voor een deel te bekostigen. Maar belangrijker zijn voor hem de contacten met andere liefhebbers. Herkend worden op beurzen, gesprekken met

liefhebbers uit het buitenland — hij ontvangt dagelijks reacties uit alle hoeken van de wereld.

Waar de duivensport in Nederland zichtbaar krimpt, blijkt er elders juist groei te zijn. In Engeland, Polen en Amerika, maar ook in landen als de Filipijnen, India, Indonesië en zelfs Irak. Terwijl wij hier spreken over immaterieel erfgoed dat dreigt te verdwijnen, wordt de sport elders juist ontdekt. Dat blijkt ook uit de cijfers: Roy's YouTube-kanaal trekt maandelijks tussen de 40.000 en 50.000 views.

Voor sommigen is duivensport “maar een hobby”. Voor anderen een sport, een manier van leven, soms zelfs een bron van inkomen. Maar zonder nieuwe aanwas wordt het vooral iets van het verleden. Dat is waar Roy zich zorgen om maakt. Zijn video is geen aanklacht, maar een persoonlijke oproep: kijk verder dan je eigen hok. Deel kennis. Sta open. Want zonder nieuwkomers is er geen toekomst.

Volgens Roy zit het probleem niet alleen in geld of tijd, maar vooral in houding. Jongeren worden aangemoedigd om de sport te promoten via TikTok en YouTube, maar als ze eenmaal enthousiast zijn, worden ze niet altijd met open armen ontvangen. Hij vertelt over een jongen van vijftien uit het westen van het land die, door zijn video's, met duiven wilde beginnen. Vol enthousiasme. Maar bij de plaatselijke liefhebbers voelde hij zich niet welkom. Geen begeleiding, geen echte interesse. En zo dooft een vonk weer uit. Onnodig. Want als iedere duivenliefhebber zich een beetje verantwoordelijk voelt voor het voortbestaan van zijn of haar geliefde sport, hoeft de noodkreet van Roy geen afscheid te zijn — maar kan het juist een begin worden.

Een mentor vertelt

Erik Bos uit Grijpskerk, mentor afdeling 11 – samenspel C

In deze rubriek komt iedere maand een mentor aan het woord die zich inzet voor het begeleiden van (her)intredende liefhebbers. Deze keer is dat de 62-jarige Erik Bos uit Grijpskerk.

Erik stelt zich voor: *“Mijn eerste kennismaking met duiven was in Grijpskerk. Mijn buurman, dr. Jansma, had duiven. Als ik uit school kwam, stond ik eerst een half uur met mijn neus tegen het gaas gedrukt naar zijn duiven te kijken voordat ik naar huis ging. Ik was dus al jong besmet met het duivenmelkersvirus! Daarna ben ik eigenlijk nooit meer zonder duiven geweest. Overal waar ik gewoond heb, waren duiven een vast onderdeel van mijn leven.*

Tijdens mijn middelbare schooltijd heb ik stage gelopen bij Eijerkamp op de Ponderosa, onder begeleiding van de helaas veel te vroeg overleden Frank Dokman. Daarna heb ik nog een paar maanden vakantiewerk gedaan op Greenfield Stud.

Het jaar daarop ben ik daar in vaste dienst gegaan. Ik zou de kweekduiven gaan verzorgen, maar ben voortijdig gestopt omdat ik merkte dat ik mijn hobby kwijtraakte door er alleen maar mee bezig te zijn. Er is meer in het leven! Dat is ook de reden waarom ik me op de marathon ben gaan toelagen. Mijn leefstijl – zonder vaste regelmaat – past hier simpelweg het beste bij.”

Erik kan terugkijken op een aantal zeer mooie successen, ondanks het feit dat voor hem eigenlijk maar één vlucht echt telt: Barcelona. Erik: *“Het kweken van goede marathonduiven is mijn grootste passie. Ik geniet er enorm van wanneer anderen succesvol zijn met door mij gekweekte duiven, en dat is gelukkig vaak het geval. Wat het spelen betreft heb ik nog maar één doel: een superuitslag maken op Barcelona. Voor mij is dat dé vlucht. Ik speel op een afstand van 1387 kilometer en de meeste duivenliefhebbers zullen zeggen dat het niet realistisch is om je op zo’n afstand op één vlucht te specialiseren. Of dat zo is, zal de tijd uitwijzen. Juist omdat ik niet alle marathonvluchten wil spelen, heb ik ervoor gekozen me te specialiseren op de mooiste vlucht die er is. Voor mij is dat Barcelona: de vlucht der vluchten, met groot internationaal aanzien. De andere marathonvluchten worden vooral gebruikt om ervaring op te doen, met als ultiem doel Barcelona.”*

Op de vraag waarom hij direct ‘ja’ zei toen hij werd gevraagd mentor te worden, is Erik duidelijk: *“Ik vind het heel belangrijk dat iemand die net begint, iemand heeft om op terug te vallen. De duivensport is complexe materie. Als je daar zonder hulp mee aan de slag gaat, is de kans groot dat je verdwaalt.”* Het begeleiden van duivenliefhebbers is voor hem overigens niet nieuw. *“Ik heb al meerdere starters geholpen in mijn directe omgeving. Het begint altijd met de vraag: wat wil iemand zelf? Van daaruit kun je begeleiding bieden en kijken welke spelsoort bij die persoon past. Je moet uitgaan van de*

liefhebber. Ik heb daar wel enige ervaring mee, want ook vanuit mijn werk als coach bij een zorginstelling voor jongeren heb ik veel ervaring opgedaan met begeleiden en ondersteunen.”

Erik nam als mentor deel aan de bijeenkomst voor starters en mentoren bij het Descheemaecker Pigeon Center in België. *“Ik heb dat als heel positief ervaren. Er hing een fijne sfeer en ook tijdens de busreis van drieënhalf uur vond veel uitwisseling plaats. Vooral op de terugweg was er echt sprake van een groep waarbij veel ervaringen werden gedeeld. Zo’n bijeenkomst heeft een enorme meerwaarde en verlaagt de drempel om elkaar later weer te benaderen.”*

Volgens Erik worstelen beginners met vrijwel alle facetten van de sport. *“Er komen vragen over alles: kweken, hokken bouwen, voorbereiding op de vluchten, herstel, voeding en het type duiven. Dat bevestigt hoe belangrijk goede begeleiding is in de beginfase.”*

Tot slot heeft Erik ook een duidelijke mening over het promoten van de duivensport. *“We mogen best wat zichtbaarder zijn. De duivensport is vaak erg gesloten. Om me heen zie ik gelukkig wel liefhebbers die vrienden uitnodigen om samen een vlucht op te wachten. Dat soort initiatieven helpen om de sport toegankelijker te maken.”*

Daarnaast zou hij het waardevol vinden om met andere noordelijke mentoren samen te komen. *“Het doel zou zijn om ervaringen uit te wisselen, van elkaar te leren en ons als mentoren verder te bekwamen. En natuurlijk om elkaar beter te leren kennen.”*

Met zijn ervaring, nuchtere kijk en passie voor de duivensport is Erik Bos een mentor die starters een stevig houvast kan bieden in de duivensport.

Beginner in beeld - Dion Vuist, Steggerda

De tweede beginnening in de rubriek ‘Beginner in beeld’ is de 26-jarige Dion Vuist uit Steggerda. In het dagelijks leven is Dion timmerman. Hij is vrijgezel en woont nog bij zijn ouders. Ongeveer drie jaar geleden kwam hij via collega Bert Slot in aanraking met de duivensport. Door diens enthousiaste verhalen raakte Dion steeds meer geïnteresseerd en ging hij zich in de duivensport verdiepen. Toen hij ontdekte dat er in zijn directe omgeving meerdere duivenliefhebbers actief zijn, was de stap snel gezet. Van het een kwam het ander.

Dion vertelt: *“Wat mij vooral in de duivensport aantrekt, is dat het een hobby is waar je na het werk echt volop mee bezig kunt zijn. ’s Avonds thuis met het verzorgen van de duiven en dan op zaterdag de spanning van het thuiskomen. En misschien nog wel net zo belangrijk: de hele sfeer eromheen. De gezelligheid in het clubgebouw en de contacten met clubleden en andere liefhebbers uit de buurt. Dat alles bij elkaar maakt de duiven-*

sport voor mij aantrekkelijk. Het is voor mij echt een hobby en ik heb niet de drang om op hoog niveau te presteren. In het begin kijk je vooral mee. Je moet nog veel leren en je maakt fouten. Maar na verloop van tijd zie je je duiven steeds iets hoger op de uitslag staan. En dan wordt het competitie. Geen harde strijd, maar wel een drang om het beter te doen dan vorige week. Dat maakt deze hobby voor mij nog leuker."

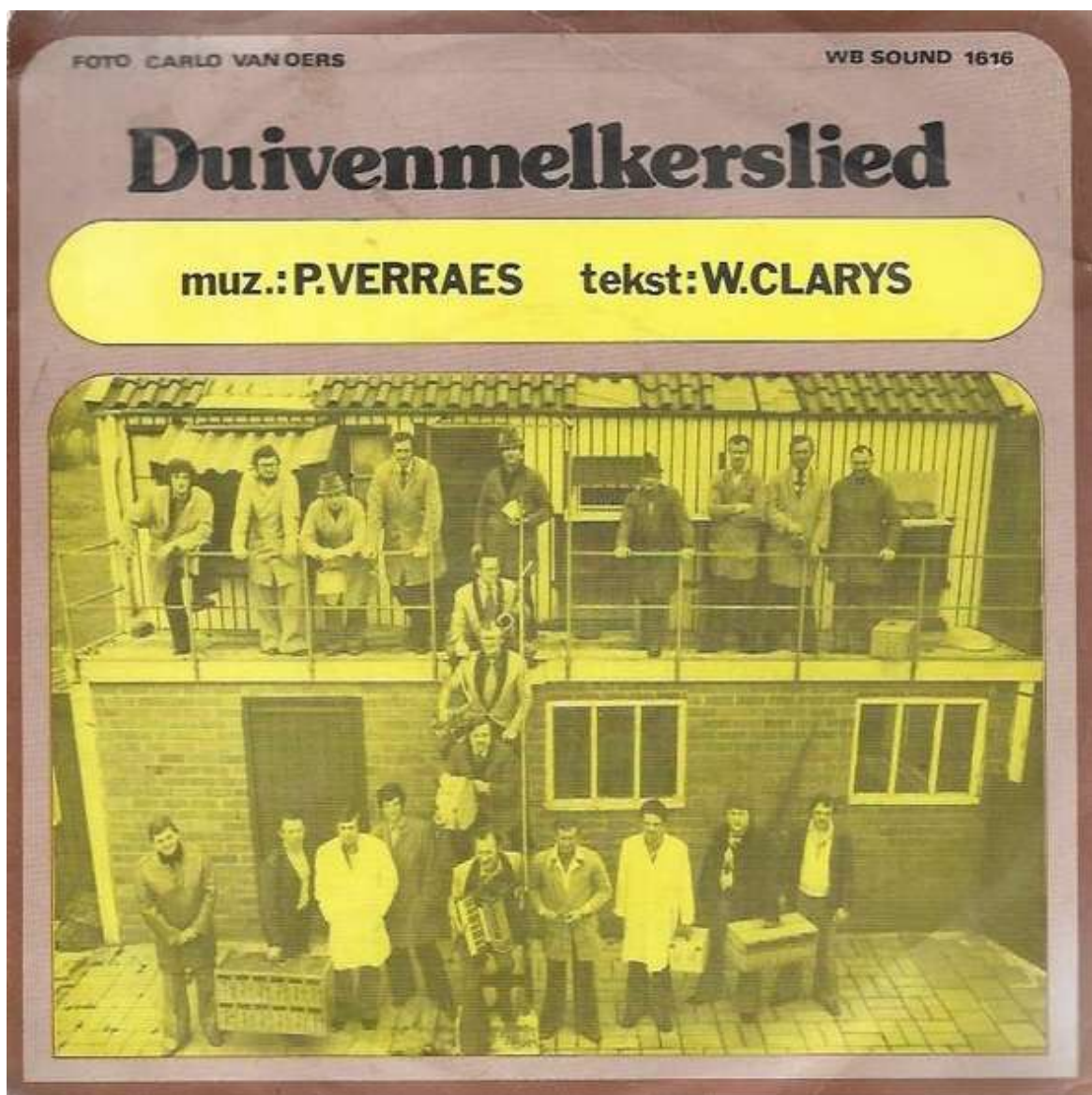
Dion geeft aan dat hij de duivensport best wel ingewikkeld vindt; *"Ik besef me heel goed dat ik nog veel moet leren."* Zaken als het beoordelen van de gezondheid van de duiven vindt hij soms wel lastig. Dion; *"Ik worstel hier soms best wel mee. Wanneer is een duif écht goed in conditie of wanneer kan ik een duif beter thuis houden? Er zijn wel genoeg liefhebbers die me willen adviseren, maar jarenlange ervaring is niet zomaar over te dragen. Maar ik sta ik er gelukkig niet alleen voor. In onze vereniging worden nieuwe mensen goed opgevangen. Mensen als Ultsje Jellema, Peter Brandsma en Bert Slot hebben mij met hun kennis en ervaring enorm goed geholpen. En dat is heel fijn! Daarnaast helpt mijn vader me met het loslaten van de duiven en maakt soms de hokken schoon. Hij had vroeger zelf ook postduiven en vindt het nu steeds leuker om mij te helpen. Dat maakt het extra mooi. "*

Dion behoort met 9 meter hok en in totaal 42 duiven tot de kleinere liefhebbers. Hij speelt met twaalf doffers en twaalf duivinnen. Dat is voor hem voldoende. Met op termijn nog wat meer kwaliteit op het hok zullen de mooiere prestaties vanzelf ook wel gaan komen, zegt zijn vader die ook bij het gesprek met Dion aanwezig was. Dion; *Ik ben best wel tevreden met hoe het tot nu toe is gegaan in die drie jaar dat ik nu met duiven speel. Ik heb al een paar keer de pot gewonnen met de aangewezen duif. Dat zijn van die kleine overwinningen waar je de hele week op teert. Want uiteindelijk draait het allemaal om die zaterdag. Als je dan beloond wordt voor je inzet, geeft dat een geweldig gevoel."*

UIT DE OUDE DOOS – *Brabants Nieuwsblad / De Stem*

In een oud plakboek van een inmiddels overleden duivenliefhebber vond ik onderstaand krantenknipsel. Helaas ontbraken zowel de datum als de naam van de krant waarin het artikel was verschenen. Na enig speurwerk kwam ik via Koen de Rooy, één van onze Brabantse mentoren, in contact met iemand die er meer over kon vertellen.

Het artikel handelt over de leden van postduivenvereniging Nooit Gedacht uit de wijk Borgvliet in Bergen op Zoom en de Vredesduif uit Lepelstraat. In de jaren zeventig namen de leden van deze verenigingen samen met het bandje "The Tophits" een grammofoonplaat op met de titel: "Duivenmelkerslied". Over die bijzondere opname gaat het artikel. Op YouTube staat een versie van dit lied waarop het koortje duivenliefhebbers helaas niet te horen is. <https://www.youtube.com/watch?v=U8tle2XALu0> (vanaf 32:18)

Eén van de nog levende leden van de destijds grote, maar inmiddels ter ziele gegane vereniging Nooit Gedacht is Toon Suijkerbuijk. Toon is 82 jaar en heeft zo'n 55 jaar duiven gehouden. Toon kan zich helaas niet alles meer herinneren.

Wel weet Toon nog dat er veel werd gerepeteerd en dat iedereen zeer serieus te werk ging. Volgens hem klonk het geheel als een professioneel koor. Op de plaat werd ook gefloten, een taak die door Toon werd uitgevoerd. Sindsdien droeg hij de bijnaam “Toon de Fluitier”.

De opname zelf was een bijzondere belevenis, maar ook de busreis naar huis is Toon bijgebleven. Na afloop van de opname werd er namelijk flink wat gerstenat genuttigd. In totaal werden enkele honderden exemplaren van de plaat geperst. Deze werden door de leden van PV Nooit Gedacht in diverse cafés in de wijde omtrek verkocht, om zo de kosten van de opname te bekostigen.

KOORTJE DUIVENMELKERS MAAKT PLAAT (samenvatting artikel van Joop de Leeuw)

Het is algemeen bekend dat duivenmelkers roepen en fluiten om hun geliefde vogels na een vlucht zo snel mogelijk binnen te lokken. Minder bekend is waarschijnlijk dat een aantal duivenliefhebbers uit Borgvliet en Lepelstraat hun liefde voor de duivensport ook zingend tot uiting brengt. Van deze bijzondere gebeurtenis waren wij deze week getuige in opnamestudio Tamara King in het Belgische Heist-op-den-Berg.

Het koor van duivenmelkers was daar bijeen om het nummer “Ik heb m’n hart aan de duivensport verloren” op plaat vast te leggen. Dit gebeurde onder technische leiding van Luc en het waakzame oog van producer Wil Andy. De muzikale begeleiding werd verzorgd door het bandje De Tophits, met een compositie van Piet Verraes. Halsters raadslid en bekend duivenliefhebber Wim Clarijs heeft een tekst geschreven waarin het wel en wee van de duivenmelker treffend werd verwoord.

In Borgvliet ontstond vanuit de postduivenvereniging spontaan een koortje, dat werd aangevuld met liefhebbers uit Lepelstraat. Wat aanvankelijk als een grap begon, kreeg in de studio een serieus karakter. Onder leiding van Kees van Oers traden de zingende duivenliefhebbers aan voor de opname. Hoezeer de woorden recht uit het hart kwamen en hoe vruchtbaar de repetities waren geweest, bleek uit het feit dat de tekst slechts enkele malen hoefde te worden herhaald om tot een verantwoorde uitvoering te komen.

Op één van de wanden van de studio prijkte het opschrift: “Het onmogelijke wordt hier direct gedaan, wonderen duren iets langer. Op verzoek wordt hier getoverd, af en toe gebeurt hier een mirakel.” Juist van zo’n mirakel waren wij getuige: de duivenmelkers bleken niet alleen goede fluiters, maar ook verdienstelijke zangers te zijn. Over enkele weken zal de eerste persing van de plaat gereed zijn. De duivenliefhebbers, onder leiding van Jan den Ronden, zijn ervan overtuigd dat veel melkers in West-Brabant hun liefde voor de duivensport delen en — net als zij — hun hart eraan verloren hebben. En dat zij dit binnenkort uit de luidsprekers van hun pick-up zullen laten klinken.

Gert van den Boogaard

In het vorige nummer schreef Henk van Limpt een column over zijn ervaringen met duivenhokken en concludeerde hij dat vele wegen naar Rome leiden. In dit nummer sluit Gert van den Bogaard met zijn verhaal hier naadloos op aan. Ook hij deelt zijn ervaringen, waarbij hij in het seizoen 2023/2024 te maken kreeg met problemen in en rond zijn duivenhokken.

Gert van den Bogaard uit Rijen is een landelijk bekende liefhebber die zijn sporen ruimschoots heeft verdiend in de duivensport. Wij zijn dan ook blij dat hij, net als Henk van Limpt, bereid was mentor te worden voor de SBD. Gert vervulde deze rol in het voormalige rayon 4 van afdeling 2. In de nieuwe afdeling Zuidwest is dat nu Rayon 5 Wit.

Gert stelt zich voor; *“Op mijn zevende ben ik door mijn vader besmet geraakt met het ‘duivenvirus’, en daar ben ik nog altijd dankbaar voor. Ik geniet dagelijks van mijn duiven en van de omgang met deze slimme dieren. Wanneer de duiven het naar hun zin hebben, geniet ik zelf het meest. Daarnaast is ook het contact met andere duivenliefhebbers voor mij van grote waarde. Dat alles maakt de duivensport tot een prachtige vrijetijdsbesteding, waar ik uren mee bezig kan zijn. Het is mijn hobby, mijn passie.”*

Muizen - Gert van den Bogaard

Vele liefhebbers zijn al jarenlang actief in de duivensport en beschikken over een ouder duivenhok. Dat hoeft op zichzelf geen probleem te zijn, maar door jarenlang gebruik raakt ook een hok uiteindelijk versleten. Het houten binnenwerk slijt, zwakke plekken worden zichtbaar en ook aan de buitenzijde van het hok is waakzaamheid geboden. Voor je het weet ontstaat er een klein gaatje door een rottende plank, waardoor ongedierte zoals muizen eenvoudig naar binnen kan. Eenmaal binnen zijn muizen bijzonder lastig te bestrijden, zeker met het beperkte gif dat tegenwoordig nog is toegestaan. Daarnaast kan zo'n gaatje ook lekkages veroorzaken, waardoor het hok — vooral in regenachtige periodes — steeds vochtiger wordt. Dat is uiteraard niet bevorderlijk voor de gezondheid en het welzijn van onze duiven.

Omdat ik altijd druk was met mijn werk en de duiven, had ik mijn hok verwaarloosd. Enkele jaren eerder had ik de buitenkant nog laten schilderen, maar de verf bladderde al snel weer van de geïmpregneerde rabatdelen. In plaats van bescherming ontstonden er juist rottende plekken door achterstallig onderhoud. Dan is het eigenlijk wachten op ongedierte. En op het moment dat je het ongedierte kunt ruiken, ben je te laat. Door een verbrijzelde voet kon ik enkele maanden niet op mijn hok komen. Gelukkig viel dat in de winter, buiten het seizoen. Maar toen ik eindelijk weer in staat was het hok te betreden, rook ik direct de typische muizenlucht.

Op twee plekken waren planken doorgerot. Geïmpregneerd hout gaat nu eenmaal niet oneindig mee en door dit achterstallige onderhoud waren muizen eenvoudig het hok binnengekropen. De inrichting hielp ook niet mee: door mijn schoonvader gemaakte motivatiebakk

motivatiebakken met dubbele bodems en deurtjes boden ideale schuilplaatsen voor ongedierte. Natuurlijk had ik eerder wel eens een muis gezien, maar nu kreeg ik sterk het gevoel dat het er meer waren dan slechts een paar. Ik vulde een plastic gritbak volledig met gifkorrels, maar elke ochtend was de bak leeg wanneer ik bij het hok kwam. Regelmatig zag ik ook een muis wegvluchten. Dan weet je het zeker: je hebt een serieus probleem. Maar de grote vraag was: hoe kom je er vanaf?

Na twee weken was ik het helemaal zat. Ik ben mijn hok aan de binnenkant gaan afbreken, zodat de plekken waar het ongedierte zich ophield eindelijk in het daglicht kwamen. Toen ik de motivatiebakken had gesloopt, werd de omvang van het probleem pas echt duidelijk. De muizen hadden aan de wanden van het hok geknaagd; daar stonden de bakken precies voor. Zelfs een balk van de zijwand van de kooi was door muizen weggevreten.

De vieze geur van muizenurine was voor mij de doorslaggevende reden om rigoureuus in te grijpen. Ik heb alle aangetaste wanden en de achterliggende, weg geknaagde balken vervangen en alles grondig aangepakt. Daarna was het hok weer netjes opgeknapt. Natuurlijk zie ik nog wel eens een muis, maar ze kunnen zich niet meer verstoppen. Dat is een enorme verbetering.

Ook de duiven hebben nu weer rust. Ik ben er namelijk van overtuigd dat rondlopend ongedierte voor onrust op de hokken zorgt. Zorg er daarom voor dat je je hok goed onderhoudt en probleemplekken tijdig aanpakt om erger te voorkomen. Muizen zijn immers de veroorzakers van vele problemen bij onze duiven. En als het onderhoud te lang wordt uitgesteld, is uiteindelijk het hele hok aan vervanging toe.

Muizenvallen werken in mijn ervaring beter dan gif. Daarom heb ik er meerdere geplaatst, zowel in als rondom mijn hok. De aanpassingen die ik heb gedaan, zorgen er bovendien voor dat ongedierte niet meer zomaar naar binnen kan. Dáár doe je het uiteindelijk voor.

Toch had het nooit zover mogen komen. Aandacht voor de leefomgeving van onze duiven hoort bij het totale plaatje. Dat is geen eenmalige klus, maar iets waar je het hele jaar door mee bezig moet zijn en ook mee móét blijven. Ook de binnenzijde van het hok wordt meerdere keren per seizoen uitgespoten met Virkon S, om alles weer fris te krijgen en de infectiedruk zo laag mogelijk te houden.

Een goed hok is dus van groot belang. Controleer daarom regelmatig de buitenzijde van uw hok, zeker wanneer er, zoals bij mij, een heg achter staat die het hok in vochtige periodes extra nat houdt. Voorkom dat door achterstallig onderhoud gaten ontstaan waardoor ongedierte vrij spel krijgt, al is het desnoods met tijdelijke oplossingen. Uw duiven zullen u er dankbaar voor zijn, maar ook voor uzelf is het van belang. Goed presteren kan immers alleen op een hok dat ongediertevrij is en niet ruikt naar muizen. Daarvoor bent u als liefhebber uiteindelijk zelf verantwoordelijk.

Donateur in beeld - Peter Soer – Duivensportkleding.nl

In dit tweede nummer van *Vlucht naar de Toekomst* zetten wij donateur Peter Soer in de schijnwerpers. De 32-jarige Peter, woonachtig in Steggerda, is sinds 2013 actief in de postduivensport en zet zich met veel enthousiasme in voor de promotie van onze sport. Dankzij zijn inzet hebben de afgelopen jaren zeker vijf nieuwe duivensporters het bekende 'duivenmelkersvirus' te pakken gekregen. *"Veel mensen hebben een verkeerd beeld van de duivensport,"* vertelt hij. *"Maar zodra ze ermee in aanraking komen, zijn ze vaak enthousiast. En soms beginnen ze dan zelf ook."*

Peter is secretaris en ledenadministrateur van zijn vereniging De Koerier in Steenwijk. Daarnaast was hij twee jaar lid van de Sectie Sportbeleving van de NPO Duivensportbond. Sinds ruim twee jaar is hij bovendien mede-eigenaar van Duivensportkleding.nl. In de webshop worden onder andere T-shirts, hoodies, sweaters, overhemden, hemden, stofjassen, mutsen en petten verkocht, allemaal bedrukt met een postduif. Ook via dit bedrijf draagt Peter actief bij aan de promotie van de duivensport. Een echte ambassadeur voor de duivensport mag je hem dan ook gerust noemen.

In het dagelijks leven is Peter werkzaam op De Maargies Hoeve in Kallenkote. Dit veelzijdige bedrijf is een melkveehouderij, zorgboerderij, theeschenkerij, boerderijwinkel en kooklokaal in één. Peter is hier verantwoordelijk voor de bereiding van zuivelproducten zoals melk, karnemelk en yoghurt, waarbij hij de bewoners van de zorgboerderij en de deelnemers aan de dagbesteding begeleidt. Op De Maargies Hoeve staat ook een duivenhok en onder de naam Maargies Hoeve wordt deelgenomen aan de wedvluchten. Dit gebeurt onder begeleiding van sportvriend Gerrit Vedder.

Naast zijn baan is Peter dus ook actief als ondernemer in de duivensportkleding. Duivensportkleding.nl bestond al, maar voordat Peter het bedrijf overnam, werd er weinig mee gedaan. Samen met zijn vrouw en diens neef Johan Kranendonk besloot hij de stap te wagen. De webshop werd volledig vernieuwd en met gerichte promotie onder de aandacht gebracht. Johan brengt zijn IT-kennis in, terwijl Peter zorgt voor de duivensportinhoudelijke expertise.

Peter vertelt:

“Het loopt goed. We hebben inmiddels zelfs klanten in Spanje en Duitsland. Truien en hoodies zijn het meest populair. De kleding kopen we in bij een groothandel in België en we bedrukken alles zelf thuis. Elk kledingstuk wordt handmatig bedrukt. Meestal zijn we hier dagelijks een paar uur mee bezig. De ene avond is het rustig, de andere avond hebben we meerdere bestellingen.”

Naast de duivensportkleding verzorgt Duivensportkleding.nl ook andere opdrachten. Zo werd er onder meer kleding bedrukt voor een metselbedrijf, bedrijfskleding met logo voor een bloemenwinkel en een compleet pakket bedrijfskleding voor De Postduivenkoerier.

Sportief kende Peter afgelopen jaar een hoogtepunt met een overwinning vanaf Luyksgestel. Op een vlucht van 180 kilometer vloog zijn duif met een gemiddelde snelheid van 110 kilometer per uur naar huis.

“Dat had ik nooit verwacht, zeker niet op zo’n korte afstand. Ik zag ineens een schim en toen wist ik: dit is raak.”

Peter gelooft sterk in de toekomst van de duivensport. *“Als er de nodige aandacht aan wordt besteed, is er zeker toekomst. Je ziet dat er weer nieuwe aanwas komt, mede door de aandacht die er de laatste tijd is voor de duif en onze sport.”* Met zijn inzet, enthousiasme en ondernemerschap draagt Peter daar actief aan bij.

Als SBD zijn wij trots op een donateur als Peter. Hij is een prachtig voorbeeld van hoe je de duivensport op meerdere manieren kunt uitdragen.

Uit de wetenschap

Pigment

Bij mijn keuringen en koppelactiviteiten als de-duivencoach.nl heb ik de afgelopen jaren veel aandacht besteed aan pigmentatie (verkleuring). Daarbij lette ik vooral op de breedte en intensiteit van de zwarte staart- en vleugelbanden. Al lange tijd is het voor mij duidelijk dat een rijke pigmentatie nauw samenhangt met de natuurlijke gezondheid van de duif. Jaren geleden viel het mij op dat in strenge winters juist de donkergekleurde stadsduiven en duiven met een brede zwarte staartband het best standhielden in de vrije natuur.

Toen ik onlangs een onderzoek naar stadsduiven in Parijs onder ogen kreeg, voelde dat als een bevestiging van wat ik in de praktijk al jaren zie. In dit onderzoek van Marion Chatelain, theoretisch ecooloog aan de Pierre en Marie Curie Universiteit in Parijs, wordt aangetoond dat pigmenten in de veren van donkergekleurde duiven helpen bij het afvoeren van giftige stoffen, zoals zware metalen. Deze stoffen worden door het pigment melanine gebonden en via de veren uit het lichaam verwijderd. Hierdoor blijken donkergekleurde duiven beter bestand tegen vervuilde leefomgevingen.

Voor mij verklaart dit veel. Hoewel natuurlijk ook andere factoren een rol spelen, lijken donkere veren dus een duidelijk voordeel te bieden om gezond te kunnen blijven onder moeilijke omstandigheden. Het onderzoek sluit daarmee mooi aan bij mijn eigen waarnemingen.

De dierenarts aan het woord

Het begin van 2026

Door drs. H.T. Arts, dierenarts te Staphorst

De meeste duiven zijn nu gekoppeld of worden dat in deze periode. Buiten schommelt de temperatuur rond het vriespunt: het kan vriezen, het kan dooien. Half Nederland kan soms niet rondreizen vanwege stuifsnieuw, plaksneeuw of ijsneeuw. Toch blijft het mogelijk om de duiven hun dagelijkse rondjes rond het hok te laten maken.

Postduiven beschikken over een zeer goed isolerend verenpak. Tijdens de nacht zitten ze als bolletjes in hun hokjes of op hun schapjes. Ook tijdens het vliegen zijn ze uitstekend

geïsoleerd. De ingeademde lucht komt eerst in de luchtzakken terecht, waar deze wordt opgewarmd voordat zij door de longen gaat. Daardoor kunnen postduiven veel beter tegen de kou dan wij als zoogdieren. Zorgen voor ontdooid drinkwater is belangrijk. Ook de pas gelegde eitjes verdienen aandacht, want die mogen niet bevriezen. Daarnaast moeten de juiste keuzes worden gemaakt: welke doffer bij welke duivin.

Een oud Nederlands gezegde luidt: *“In mei leggen alle vogels een ei, behalve de koekoek en de griet (grutto), die leggen in de meimaand niet.”* Voor de postduiven van de meesten van ons gaat dat echter niet op; die leggen vaak al in januari en soms zelfs al in december. Mei is het voorjaar, maar de meeste liefhebbers willen nu al jongen bij de kwekers hebben om op tijd klaar te zijn voor de jonge-duivenvluchten halverwege 2026.

Postduiven gaan nog wel eens vreemd, ondanks zorgvuldige koppelingen. Daarom kan voor sommige liefhebbers DNA-onderzoek van zowel de jongen als de ouders belangrijk zijn. Hiermee kan de stamboom betrouwbaar worden vastgelegd. DNA-onderzoek wordt uitgevoerd op enkele bloedcellen die aanwezig zijn in de punten van de veertjes. Er worden plukjes veertjes uit de borst van de postduif getrokken en in een plastic zakje, samen met het bijbehorende inzendformulier, naar een laboratorium gestuurd. Met een PCR-analyse wordt vastgesteld of de veertjes overeenkomen met de opgegeven gegevens en of de vogel een doffer of een duivin is.

Wanneer de duiven gekoppeld zijn, de duivin haar twee eitjes heeft gelegd en beide ouders zitten te broeden, is dit een geschikt moment om de vaccinatie tegen paramyxo uit te voeren. Dit mag ook later, maar altijd minimaal enkele weken vóór aanvang van het vliegseizoen.

Tijdens het broeden is het tevens verstandig om via een keeluitstrijkje te controleren op de aanwezigheid van Trichomonas, ook wel “het geel” genoemd. Dit zijn kleine, ronddraaiende, eencellige parasieten met zweepdraadjes, die alleen onder de microscoop goed zichtbaar zijn.

Steeds meer liefhebbers controleren hun duiven zelf op “het geel”. Met een goede microscoop is dat prima te doen; een binoculaire microscoop met twee oculairen werkt daarbij het prettigst. Door met een wattenstaafje langs de binnenzijde van de bekslijmvliezen tot in de krop te gaan en dit ronddraaiend terug te trekken, blijven de parasieten aan de watten kleven. Deze worden vervolgens op een objectglaasje uitgesmeerd en onder de microscoop bij 100 x en 400 x vergroting bekeken. Met een goede microscoop – oculair 10 x, objectief 10 x of 40 x, de condensor iets naar beneden gedraaid en het diafragma bijna gesloten – zijn deze doorzichtige parasieten mooi in beweging te zien.

Wanneer deze parasiet bij pas uitgekomen jongen via de kropmelk in de bek en darmen terechtkomt, kan Trichomonas uitgroeien tot geel beslag in de bek, gele knoppen op de navel en zelfs sterfte bij jonge duifjes in het nest veroorzaken. Daarom is het verstandig om de postduiven tijdens het broeden te behandelen, zodat zij schoon zijn wanneer de eitjes uitkomen. Besmette duiven kunnen de parasieten ook via de drinkwaterpot overdragen. Door regelmatig enkele druppels bleekwater aan het drinkwater toe te voegen (maximaal 20 druppels Natriumhypochloriet 4% per liter drinkwater), worden de Trichomonas-parasieten die eventueel in het water terechtkomen effectief gedood.

Voor de kweek is het goed om de verse mest gedurende 7 dagen te verzamelen. Hiervan een mengmonster maken en opsturen naar een dierenarts, die de kweek kan inzetten voor onderzoek naar paratyphus (*Salmonella paratyphus* var. *Copenhagen*). Dit onderzoek duurt tot zeven dagen, omdat deze bacterie langzaam groeit en bij een andere temperatuur wordt bebroed dan de meeste andere bacteriën. Er zijn diverse gespecialiseerde en geaccrediteerde laboratoria die zich volledig toeleggen op Salmonella-onderzoek.

Tot de volgende keer – dan vertel ik meer over de kneepjes van de verzorging van pas uitgekomen jonge duiven tot aan het scheiden van de jongen van hun ouders.

Winterkweek door Willem Mulder

Wintertijd, rusttijd

Er kan nog zoveel sneeuw op het duivenhok liggen, ik heb nu tijd en dus ga ik nu koppelen. De vraag blijft overeind of de duiven ook de tijd hebben genomen om zich op de kweek voor te bereiden. Nou, ik krijg er al heel wat vragen over. Zo van: “hoe kan dat nou dat ik zoveel onbevuchte eieren heb? En waarom is de eischaal dit jaar zo dun? En waarom willen er duiven helemaal niet koppelen?”

Steeds vaker wordt de duiven geen rust gegund. Begin december, direct na de rui, wordt dan gekoppeld en na een dag of 10 zitten ze alweer op eieren (als het goed is). Als dan de jongen een paar dagen oud zijn, is het rond de eerste dagen van januari en worden de nieuwe ringen van het nieuwe jaar omgedaan. Veel duivenliefhebbers vinden dat een voordeel boven een normale kweek in februari. Ze kunnen al meer jonge duivenziektes hebben overwonnen en hebben een sterker immuunsysteem opgebouwd. Zodoende zouden zij beter in staat zijn om succesvoller te zijn tijdens de jonge duivenvluchten. Ze kunnen immers zowel op nest als ook gescheiden worden gespeeld (duivinnen en doffers apart). Dit omdat ze dan al geslachtsrijp zijn. Men noemt dit verkapt weduwschap.

Fouten

Voor een goede koppeling dienen de duiven super gezond en goed voorbereid te zijn. Mestcontrole en een keeluitstrijkje is dan geen overbodige luxe, om zo te controleren of de vermeende gezondheid ook op waarheid berust. Naast die gezondheid dienen ze ook rank en slank te zijn. Anders vindt er geen goede bevruchting plaats. Duiven die net uitgeruid zijn, zijn meestal veel te zwaar. Dat is één van de oorzaken dat het vaak niet wil lukken met onbevruchte eieren tot gevolg. Ook kan het voorkomen dat dan het ei wel is bevrucht, maar het ei veel te veel eiwit bevat. Het gevolg is dat er geen jong uit het ei gaat komen. Ze verzuipen als het ware in het eiwit. De duiven moeten daarom direct na de rui meerdere weken licht voer krijgen zoals een winter rustmengeling met veel vezels zoals uit gerst, paddy en haver. Ook moet er heel krap worden gevoerd. Als de dieren rank en slank zijn, kan er meestal gewoon op de Winter Rustmengeling worden gekoppeld. Alleen als het extreem koud is kun je er 1/3 deel Kweekvoer bij doen. Door toevoeging van b.v. bakkersgist, tarwekiemolie en goede mineralen worden de duiven goed voorbereid voor de koppeling. Bakkersgist bevat veel licht verteerbaar eiwit en alle B vitamines. Tarwekiemolie bevat veel vitamine E. dat is de bevruchtingsvitamine.

Mineralen en vitamine D

Om een goede bevedering, sterke botten en een sterke eischaal te verkrijgen hebben de duiven voldoende calcium nodig en vitamine D. Vitamine D krijg je van de zon. Maar in de winter is er weinig zon. Dan is het verstandig regelmatig (2 x per week) wat levertraan over het voer te geven. Daarin zit zowel vitamine A als D. Let ook op het mineraalmengsel. Daar moet altijd meer calcium in zitten als fosfor. In alle duivenvoer soorten zit te weinig calcium. Als je mineraal mengsel meer calcium bevat dan fosfor, komt alles weer in balans.

Bijlichten

Een andere fout zit hem in het bijlichten. Voor doffers is het van groot belang al minstens 4 weken voor de koppeling dagelijks bij te lichten tot b.v. 22.00 uur. Een doffer trekt in de wintertijd (weinig lichturen) zijn testikels op en zal niet kunnen bevruchten. Deze moeten eerst weer indalen. Dat duurt ongeveer 4 weken. Doffers moeten zich prettig voelen op het kweekhok. Een goede voorbereiding is het halve werk.

Voor duivinnen is 14 dagen voor de koppeling bijlichten wel voldoende. Ook zij dienen rank en slank te zijn om zo een goede bevruchting te kunnen bewerkstelligen. Om te voorkomen dat de duiven hun nestbakken niet vinden zijn er oplossingen genoeg te bedenken. Zo zijn er tegenwoordig noodverlichtingen te koop, die je zo in het stopcontact kunt stoppen. Zodra het licht uitgaat. Begint de noodverlichting te branden. Die kan b.v. op een half uur worden ingesteld. In die tussentijd weten de duiven dat ze de bakken moeten opzoeken en zullen veel problemen kunnen worden voorkomen.

Ook dienen we rekening te houden met de buitentemperaturen. Is het erg koud, voeg dan een beetje extra mais en wat vetrijke zaden toe aan je voer. Zowel mais als vetrijke zaden geven meer warmte. wat in de winter wel eens voor kan komen, dan kan wat extra vetrijke zaden en maïs de nodige extra warmte geven aan de duiven. We moeten zien, dat we de kwekers zich prettig voelen en zodoende topvorm krijgen. Pas dan kun je ook topresultaten verwachten.

Lange Adem

Piet de Vogel

Ik vind het leuk zijn om zo af en toe nog een stukje te schrijven over de MARATHON voor het nieuwsbulletin van de SBD. Ik heb dat een hele periode mogen doen voor het SPOOR maar het 2 wekelijks schrijven werd een te zware belasting. Ik wil origineel blijven en om elke keer wat nieuws te verzinnen valt zeker niet mee. Toch werk ik graag mee om lezenswaardige artikelen te schrijven over de marathon. Een wezenlijk ander spelonderdeel dan het programma. Een spelonderdeel waar ik al meer dan 35 jaar met veel passie mee bezig ben. Ik schrijf vanuit een lange ervaring met actieve duivensport op de marathon. In die tijd heb ik veel successen mogen behalen en bijna op alle podia mogen staan, meerdere nationale asduiven gehad, veel kopprijzen behaald en grote overwinningen behaald en nog steeds doen we goed mee. Zo werd in 2025 het 5e Nationaal Kampioenschap Morgenlossing en de 5e nationale asduif behaald en waren er hele mooie uitslagen op Barcelona, Dax en Perpignan. Dat waren 3 zware vluchten en dan komen mijn duiven het meest naar voren.

De keuze voor de marathon was destijds een duidelijke keuze. Een jong gezin, een drukke baan met veel reistijd leidde tot deze specialisatie. Liever 1 ding goed dan 3 dingen half. Op deze discipline komt het vooral aan op de klasse en de natuurlijke aanleg van de individuele duif. Ze kunnen het of ze kunnen het niet. Ook vergt het voor de liefhebber nog meer planning en een meerjarenplan. (90% van de concoursen waaraan een marathonduif deelneemt is niet voor het "echie" en puur voor selectie en training).

Dat is natuurlijk allemaal niet vanzelf gegaan en daarbij heb ik ook veel fouten gemaakt, lering daaruit getrokken en voortdurend geprobeerd me verder te ontwikkelen. De liefhebber met de minste fouten is de kampioen. Zo in de trant van 2 stappen voorwaarts, 1 achterwaarts. Soms ben je dokter, soms ben je de patiënt. Niemand maakt van een ezel een renpaard. Uiteindelijk draait het om klasse duiven en selectie. Hou het simpel want het komt elke dag terug. Beperk je tot de hoofdzaken. En kies voor een duivensport die past bij jouw leven.

Ik beoefen de duivensport met niet al te veel duiven en probeer zo natuurlijk mogelijk te werk te gaan. Uiteindelijk draait het om klasse duiven en keiharde selectie. Ze kunnen het of ze kunnen het niet. Met gezonde klasse duiven, een goed hok met veel zuurstof en goed voer, schoon water en dagelijks grit/allerhande kom je al een heel eind. Vakmanschap is meesterschap in de duivensport en dat begint bij de kweek! De duivensport is naast het hebben van een plan, vooral een praktische bezigheid. De één doet er meer voor dan de ander. Dat heeft met prioriteiten stellen en drive te maken. Zelf ben ik best fanatiek zonder er een slaaf van te zijn. Als het niet kan zoals het moet, dan moet het maar zoals het kan.

Daarnaast is het ook zo dat sommigen er duidelijk meer slag van hebben om met dieren om te gaan. Zij kunnen alles uit hun duiven halen. Er is naast verschil in kwaliteit van de duiven dus ook veel verschil in de kwaliteit van de liefhebber. Maar niemand is te oud om te leren en zich te ontwikkelen.

Er zijn specialisten die er op de vluchten alles uit halen maar ook mensen die de gave hebben om kweekkoppels samen te stellen. Dat is een waarheid die ik in die 40 jaar dat ik duiven heb meerdere malen heb mogen ondervinden. De besten zijn vaak degenen die spelen - kweken met een idee en er vervolgens een simpel selectie spelletje van maken. Op hokken waar de selectie niet meer zijn werk doet loopt de kwaliteit in 99% van de gevallen zienderogen terug. Tegenwoordig verlopen de concoursen snel, is de concurrentie groot en een topduif, die niet in topforme zit (en dus ook niet gemotiveerd is) zit echt in het grote peloton en niet in de kopgroep. Maar een beperkt aantal onder ons heeft een echte kennersblik en ziet wellicht iets meer. Iets wat voor de kweek en de rasverbetering zeker van pas kan komen. Zij kunnen een duif beoordelen op hun elementen en hebben een duidelijk vast omlijnd idee over een koppeling.

Duiven zijn levende wezens en geen papieren tijgers. We vliegen en kweken met echte duiven en niet met stamkaarten. De laatste kunnen nog zo mooi zijn, 100% garantie bestaat niet en zal ook nooit bestaan. BEWEZEN kwaliteit is waar het om draait. Ook uit topkoppelingen op papier en in de praktijk komt helaas veel "afval". De geschiedenis heeft dat geleerd. Kijk wat Piet de Weerd in zijn mooie boeken schreef over de vele nationale winnaars die werden getransfereerd naar het land van de rijzende zon. De nakweek viel zoals altijd tegen. Zoveel echte goeie worden er ook niet gekweekt. Hij adviseerde om er aan de andere kant een bewezen ingeteelde stam tegen aan te zetten namelijk Janssen A. Ik ben daar zelf trouwens geen voorstander van (om fondduiven met programmaduiven te koppelen), maar dat terzijde. Wel om aan de andere kant een zekere vastigheid in te bouwen.

Wordt vervolgd. Auteur: Piet de Vogel, gepassioneerd fondspeler, info@pietdevogel.nl

Andere vliegduivensporten

De Vliegtippler

Naast de klassieke wedvluchten met postduiven bestaan er wereldwijd vele andere vormen van duivensport, elk met hun eigen rassen, regels en tradities. Eén daarvan is het vliegen met de vliegtippler, een ras waarmee wedstrijden in het duurvliegen worden gehouden. Met een goede training en zorgvuldig afgestemd voer zijn vliegtipplers in staat 15 tot 20 uur onafgebroken in de lucht te blijven, terwijl zij doorgaans in de nabijheid van het hok blijven.

De vliegtippler is een door Engelse fokkers ontwikkeld langeduur-vliegras met een geschiedenis van ruim honderd jaar. Oorspronkelijk werd dit ras gerekend tot de hoogvliegers. Sommige stammen zijn nog steeds in staat om kort na het lossen snel tot grote hoogte te stijgen, soms tot wel enkele honderden meters, afhankelijk van weersomstandigheden zoals thermiek. Op die hoogte zweven de duiven vrijwel bewegingsloos in formatie, wat vooral tegen een helder wit wolkendek een indrukwekkend schouwspel oplevert.

De oorsprong van de vliegtippler ligt in Azië, met name in Iran en Pakistan. Via zeevaarders kwamen deze langvliegende duiven in de 16e en 17e eeuw naar Engeland en Nederland. De oorspronkelijke oosterse duiven bleken echter niet goed bestand tegen het koelere en nattere Europese klimaat. In de Engelse Midlands, waar deze vliegduivensport vooral door de armere bevolking zoals b.v. mijnwerkers werd beoefend, begon men deze duiven doelgericht aan te passen.

Rond 1840 ontstond in Engeland het ras zoals wij dat nu kennen. Door goed vliegende, maar weinig tuimelende tuimelaars met elkaar te paren, werd het tuimelen geleidelijk teruggedrongen ten gunste van een steeds langere vliegtijd. Omdat er af en toe nog een overslag voorkwam, kreeg dit nieuwe ras de naam Flying Tippler. Het woord to tip show betekent immers af en toe een buiteling maken. Later werden andere langvliegende rassen ingekruist om het uithoudingsvermogen verder te vergroten.

Onafhankelijk van elkaar ontstonden verschillende vliegtippler-types, en werden genoemd naar de stad of streek waar ze vlogen, zoals de Sheffield Tippler, Birmingham Tippler, Macclesfield Tippler, Leicester Tippler en de Manchester Tippler. Daarnaast bestonden er nog diverse andere stammen, die echter allemaal kruisingen waren van deze hoofdtypes. Na de Tweede Wereldoorlog werden de verschillende hoofdtypes steeds vaker onderling gekruist. Daardoor kan men tegenwoordig niet echt meer spreken van zuivere Sheffield of Manchester. In Engeland worden nu doorgaans alleen nog de namen van fokkers genoemd, zoals Meredith, Hughes, Boden, Shannon of Lovatt. Ook deze lijnen zijn in de loop der jaren veranderd en naargelang de prestaties komt er soms weer een nieuwe fokkersnaam bij.

In vorm en goede conditie kunnen vliegtipplers zeer hoog vliegen, soms tot boven de 600 meter, zodat zij met het blote oog moeilijk te vinden zijn. De meeste vliegtipplers doen dit extreem hoog-vliegen echter niet langdurig en binnen enkele uren zijn zij doorgaans beter zichtbaar, zodat ze ook gecontroleerd kunnen worden tijdens wedstrijden met minimaal 3 of maximaal 20 dieren. Zowel jonge als overjarige duiven wisselen regelmatig van hoogte, afhankelijk van windsterkte en thermiek.

De vliegtipplers in Nederland stammen voornamelijk af van uit Engeland geïmporteerde vogels. Daarnaast hebben naar Nederland gevluchte Iraniërs ons land verrijkt met de Iraanse Hoogvlieger, een stam die door hun voorvaderen gedurende honderden jaren was opgebouwd. Deze duiven werden hier onder andere gekruist met Europese tipplers zoals b.v. zwarte Merediths. In 1997 vloog een team van deze kruisingen een indrukwekkende tijd van 19 uur en 23 minuten. Het wereldrecord staat op 22 uren en 05 minuten en is gevlogen in Noord-Ierland. In Nederland is dat 20 uren en 31 minuten. Op de Balkan is langer gevlogen maar daar scheen de hele avond de lamp omhoog en dat is niet volgens de internationale regels, want die zeggen: op het moment van licht ontsteken is einde wedstrijd.

De vliegtipplersport is een prachtige discipline voor liefhebbers die genieten van het echte langvliegen: soms hoog zwevend op de thermiek, dan weer plotseling veel lager. Net als het vliegen met postduiven kent de vliegtipplersport een vliegprogramma en kampioenschappen. Uiteraard gaat het bij de wedstrijden om duiven die zo lang mogelijk blijven vliegen. Dit gebeurt vanaf het eigen hok. Geprobeerd wordt daarnaast ook om een record te vestigen. De LONGDAY-wedstrijd rondom de langste dag en de eerste jonge dieren in het eerste weekend van Juli zijn internationale wedstrijden.

Voor meer informatie over deze fascinerende vliegduivensport die geheel op eigen erf wordt gespeeld kun je contact op nemen met de Nederlandse Vliegtippler Club. Zie hiervoor hun interessante website <http://vliegtippler.tipplers.com/>

Ideeënbusje

Heeft u een idee of leuke suggestie voor een artikel in dit bulletin of voor onze website? Laat het ons weten! Ook nieuwe plannen of activiteiten die nog niet genoemd worden in onze missie en kernactiviteiten zijn van harte welkom via ons contactenformulier

<https://stichtingbehoudduivensport.nl/contact/>

Tot slot / Nieuws van de SBD

Het eerste nummer van Vlucht naar de Toekomst is inmiddels meer dan 1000 x gelezen. Een van de positieve effecten hiervan is, dat zich de afgelopen weken weer tientallen nieuwe supporters en donateurs hebben aangemeld. Ook de FB groep is inmiddels gegroeid tot ruim 1300 leden en er komen dagelijks nieuwe verzoeken binnen. Verder hebben we ook weer twee nieuwe mentoren erbij waarmee we nu op 115 mentoren zitten. Voor één van onze mentoren begon het nieuwe jaar wel heel slecht. Herman Kasperink uit Wezep werd met bebloed hoofd en onderkoeld door een voorbijganger gevonden, nadat hij een groep jongeren had gevraagd om geen sneeuwballen meer tegen zijn raam te gooien. We hebben Herman namens de SBD en de mentorenpool bloemen laten bezorgen en hopen dat hij weer snel hersteld is. Goed nieuws is dat alle bonnen binnen 14 dagen waren betaald en dat we inmiddels al weer 14 toezeggingen hebben voor een bon voor de veiling van december 2026.